

Publicerad 2005-11-29 13:21 av uppåtframåt

Vem sa att människan är normal? Människan är den grannaste färgpalett av de vackraste och mörkaste nyanser som inte kan skådas.

Kött och blod

En feg flykt såfort modet brister

När dammarna rämnar

och man inte ser skäl till varför man skulle bevara sig själv

För varför skulle man det?

Allt monstret väntar på är en bekräftelse på att jag inte duger till, att man kan utnyttja mig, att man tar mig för ett naivt våp, bara för att jag är naiv.

Någon sa en gång att naiviteten är det som cynikern pekar avundsjukt på när hon ser en del av det barnasinne hon inte längre minns.

Liksom ett barn så skriker jag fruktansvärt när jag blir besviken eller sårad.

Armarna skriker, magen skriker, benen skriker, revbenen darrar, huvudet kokar.

Kroppen måste ut ur sig själv

monstret måste få utlopp för sin existens

det lilla svarta kräket

slå bort smärtan

klösa ut smärtan

riva ur klådan

bränna bort hatet

skära ömmande sår på det monster som ligger i födslovärkar

bakom revbenen

så när alla dammar rämnar, kan du förklara för mig

varför kött och blod måste blandas som den mest naturliga sak

precis som törst släcks med vatten

sorg läks med tröst och ömhet

rädsla bryts av trygghet

och ensamhet lindras av kärlek?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren uppåtframåt med Poeter.se id #5690 innehar upphovsrätten